

32-TRIỂN CHUYỂN THỰC¹⁶⁷

A. DUYÊN KHỞI

Một thời, Đức Thế Tôn ở trong vườn Trúc khu Ca-lan-đà, thành La-duyệt-kỳ. Từ thành La-duyệt Đức Thế Tôn cùng với chúng đại Tỳ-kheo một ngàn hai trăm năm mươi vị du hành trong nhân gian.

Vào lúc đó, trong nước mùa màng không thu hoạch được, giá lúa gạo tăng cao, khát thực khó được, Người người có sắc diện đói.

Bấy giờ, có năm trăm hành khát đi theo sau Đức Thế Tôn. Lúc ấy, có người Bà-la-môn tên là Sa-nậu¹⁶⁸ vận chuyển năm trăm cỗ xe chở đầy đồ ăn thức uống đi theo sau Đức Thế Tôn, hết mùa đông đến mùa hạ, chờ ngày nào không có ai cúng thì thiết trai cúng dường Phật và Tăng.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn, từ nước Ma-kiệt-đà, tuần tự giáo hóa đến quốc giới của A-na-tần-đầu¹⁶⁹. Nhân dân trong nước kia tranh nhau cúng dường thức ăn cho Phật và Tăng Tỳ-kheo, không có ngày nào thiếu vắng. Người Bà-la-môn chờ mãi không có ngày trống nào để thiết trai cúng dường, liền đến chỗ Tôn giả A-nan thưa với Tôn giả:

- Tôi là Sa-nậu có chở đầy đồ ăn thức uống trong năm trăm cỗ xe. Đã trải qua cả mùa đông sang mùa hạ, theo sau Đức Thế Tôn, chờ ngày nào không có người cúng thì thiết trai cúng dường. Song đến nay tôi vẫn không được cúng dường, vì không có ngày nào mà không có người cúng. Chúng tôi là người thế tục, có nhiều việc khó khăn; hoặc phải phục dịch theo lệnh nhà quan, cho đến đối với ngày đoán sự phải có mặt, lại phải lo liệu lý về gia nghiệp, và phải cung cấp của cải gạo thóc cho nhà quan. Mãi chạy theo những công việc công có tư có nên không hề có thời gian dừng nghỉ. Cúi xin Tôn giả vì tôi bạch lên Đức Phật. Đức Phật dạy thế nào chúng tôi sẽ phụng hành thế đó. Nếu Đức Phật và Tăng không thể nhận phẩm vật cúng dường của chúng tôi, thì chúng tôi sẽ dùng thức ăn hiện ở trên năm trăm chiếc xe này, trải trên đường đi. Cầu Phật và Tăng bước lên trên mà đi qua, tức là nhận sự cúng dường của chúng tôi rồi vậy.

Tôn giả A-nan bảo:

- Chờ một chút. Tôi vào bạch Đức Thế Tôn ngay bây giờ.

Bấy giờ Tôn giả đến chỗ Đức Thế Tôn, đánh lễ dưới chân Phật, rồi đứng qua một bên, đem nhân duyên này bạch lên Đức Thế Tôn:

167. Ăn nhiều lần. Ngũ phần, Thập tụng, Căn bản, Ba-dật-đề >1; Tăng kỳ, Ba-dật-đề >2; Pali, Pác. >1 paramparabhojana, ăn từ chỗ này đến chỗ khác.

168. Sa-nậu 沙菟. Ngũ phần 7: Nhân duyên từ một người làm mướn nghèo khó. Thập tụng 12:

Một tiểu nhi mồ côi làm thuê. Pali (Vin.iv. 75): adđatarassa daliddassa kammakārassa.

169. A-na-tần-đầu 阿那頻頭. Cf. Mahāvagga 6, Vin.i. 220: Andhakavindha, một thị trấn trong Vương quốc Magadha.

- Kính bạch Đức Thế Tôn, có Bà-la-môn Sa-nậu vừa đến chỗ con thưa như vậy, “Tôi có chở đầy đồ ăn thức uống trong năm trăm cỗ xe. Đã trải qua cả mùa đông sang mùa hạ, theo sau Đức Thế Tôn, chờ ngày nào không có người cúng thì thiết trai cúng dường. Song đến nay tôi vẫn không được cúng dường, vì không có ngày nào mà không có người cúng. Chúng tôi là người thế tục, có nhiều việc khó khăn; hoặc phải phục dịch theo lệnh nhà quan, cho đến đối với ngày đoán sự phải có mặt, lại phải lo liệu lý về gia nghiệp, và phải cung cấp của cải gạo thóc cho nhà quan. Mãi chạy theo những công việc công có tư có nên không hề có thời gian dừng nghỉ. Cúi xin Tôn giả vì tôi bạch lên Đức Phật. Đức Phật dạy thế nào chúng tôi sẽ phụng hành thế đó. Nếu Đức Phật và Tăng không thể nhận phẩm vật cúng dường của chúng tôi, thì chúng tôi sẽ dùng thức ăn hiện ở trên năm trăm chiếc xe này, trải trên đường đi. Cầu Phật và Tăng bước lên trên mà đi qua, tức là nhận sự cúng dường của chúng tôi rồi vậy.” Con có nói với người Bà-la-môn Sa-nậu rằng, “Chờ tôi một chút. Tôi vào bạch Đức Phật.” Cho nên con đến thưa, xin tôn ý Đức Thế Tôn.

Bấy giờ, Đức Phật bảo Tôn giả A-nan:

- Ông có thể đến nói với người Bà-la-môn, sáng mai đem đồ ăn ẩm thực đó nấu thành cháo cúng các Tỳ-kheo ăn trước khi thọ bữa ăn chính.

Bấy giờ, Tôn giả A-nan vâng lời Phật dạy, liền đến chỗ người Bà-la-môn nói:

- Ông có thể dùng những thức ăn ấy nấu cháo cúng các Tỳ-kheo ăn trước khi thọ bữa ăn chính.

Bấy giờ người Bà-la-môn quan sát thấy trong những thứ đã được cúng dường không hề có bánh, nên trong đêm ấy sửa soạn các loại mỹ vị như: Dầu bơ, hạt vừng, sữa tươi, nước sạch, gừng, tiêu, tất bát¹⁷⁰ để nấu các loại cháo và làm các thứ bánh¹⁷¹. Đêm đã qua, Sa-nậu đem cháo cúng dường Phật và Tăng Tỳ-kheo. Song các Tỳ-kheo không dám thọ nhận, và nói với Bà-la-môn: Đức Thế Tôn chưa cho phép Tỳ-kheo nhận bơ dầu cho đến ba món thuốc¹⁷² mà nấu thành cháo.

Bấy giờ, các Tỳ-kheo đem nhân duyên này bạch lên Đức Phật một cách đầy đủ. Đức Phật bảo các Tỳ-kheo:

- Từ nay về sau cho phép các Tỳ-kheo nhận dầu bơ cho đến ba

170. Tất bát 蕪, loại cỏ có bông trắng trở vào mùa xuân, dùng làm thuốc. Không rõ Pali.

171. Pali, nt., yāguḍḍa madhugaakaḍḍa, cháo (sữa cháo) và kẹo mật (mật viên).

172. Tức gừng, tiêu và cỏ tất bát.

món thuốc nấu thành cháo để ăn. Ăn cháo có năm điều lành: Trừ đói, trừ khát, làm tiêu thức ăn qua đêm, điều hòa tiểu tiện và trừ bệnh phong. Ăn cháo có năm việc hay như vậy.

Bấy giờ, người Bà-la-môn đem bánh^{17>} dâng. Các Tỳ-kheo không dám nhận và bảo người Bà-la-môn:

- Đức Thế Tôn chưa cho phép Tỳ-kheo nhận bánh.

Các Tỳ-kheo liền đến bạch Phật. Đức Phật dạy:

- Từ nay cho phép các Tỳ-kheo nhận bánh để ăn.

Bấy giờ, các cư sĩ ở nước A-na-tân-đầu nghe Đức Thế Tôn cho phép nhận bánh và cháo để ăn, đều hết sức vui mừng, họ nói với nhau:

- Chúng ta có cơ hội được làm phước cúng dường.

Họ cúng dường xong lại có một vị Đại thần mà tín tâm nông cạn, thấy Đức Phật và chư Tăng nhận được nhiều phẩm vật cúng dường, bèn nói như vậy:

- Đây không phải là thửa ruộng ít phước. Trong lúc gạo khan hiếm mà Đức Phật và Tăng Tỳ-kheo nhận được phẩm vật cúng dường nhiều đến mức như thế này. Nay ta nên sắm sửa các loại đồ ăn thức uống ngon bổ cúng dường mỗi vị một tô thịt.

Bấy giờ, vị Đại thần liền sai người đến trong Tăng-già-lam thưa:

- Bạch đại đức Tăng! Cúi xin quý ngài ngày mai nhận lãnh bữa cúng dường của tôi.

Đêm ấy Đại thần cho sửa soạn các loại đồ ăn thức uống ngon ngọt bổ dưỡng và sáng ngày đi báo đã đến giờ.

Hôm đó, Đức Thế Tôn ở lại Tăng-già-lam; sai người nhận phần ăn¹⁷⁴.

Bấy giờ, có các cư sĩ nơi nước A-na-tân-đầu trước đó đã nghe Đức

Phật cho phép các Tỳ-kheo ăn cháo, nên trong đêm đó cũng sửa soạn các thứ cháo như trên đầy đủ, sáng sớm đem đến trong Tăng-già-lam dâng cúng các Tỳ-kheo. Các Tỳ-kheo trước đó cũng đã nhận sự mời ăn của người khác, và lại ăn loại cháo đặc này, sau mới đến nhà vị Đại thần. Khi ấy vị Đại thần tín tâm mỏng ấy dâng các loại đồ ăn thức uống lên các Tỳ-kheo, các Tỳ-kheo nói:

- Thôi, thôi, sốt một ít thôi!

Vị Đại thần thưa các Tỳ-kheo:

- Tôi vì các Tỳ-kheo nên sắm sửa các thứ đồ ăn thức uống ngon bổ

17>. Không rõ loại bánh gì. Pali, nt. madhugoaka, mậthoàn.

174. Thỉnh thực 請食.

dâng cúng, mỗi vị một tô thịt. Các Đại đức chớ nên nghĩ rằng lòng tin mỏng mà không dùng cho no. Quý ngài cứ ăn. Tôi cũng có tin tâm vậy.

Các Tỳ-kheo bảo:

- Không phải vì vậy mà chúng tôi dùng ít đâu. Vì nhân dân trong thành nghe tin Đức Phật cho phép các Tỳ-kheo ăn cháo và bánh, nên đêm vừa rồi họ đã sắm sửa đầy đủ các thứ dầu bơ, hạt vừng, sữa tươi, nước sạch, gừng, tiêu, tất bát để nấu cháo. Sáng ngày đã đem đến trong Tăng-già-lam dâng cúng các Tỳ-kheo. Chúng tôi đã ăn cháo trước rồi nên bây giờ không thể ăn nhiều được. Đại thần chớ nên ngại như vậy.

Bấy giờ, vị Đại thần tin tâm nông cạn liền cơ hiềm:

- Tôi cố tâm vì chúng Tăng làm các thứ đồ ăn thức uống ngon bổ cúng dường mỗi vị một tô thịt với ý nghĩ, mong muốn chúng Tăng dùng hết. Sao chư Tăng lại ăn cháo đặc trước khi đến thọ thực chúng tôi?

Bấy giờ, vị Đại thần sân hận, liền cất đi các thứ bánh thịt, những thứ mỹ vị; chỉ bố thí cơm canh mà thôi. Rồi vị Đại thần liền đi đến chỗ Đức Thế Tôn, đánh lễ dưới chân Phật, rồi ngồi qua một bên, bạch Phật:

- Vừa rồi con thiết trai cúng dường; được phước nhiều hay tội nhiều?

Đức Phật bảo vị Đại thần:

- Sự cúng dường mà ông sửa soạn mang lại phước rất nhiều. Chính đó là nhân lành để sanh thiên. Các Tỳ-kheo dù chỉ nhận một vắt cơm của ông đi nữa, nhưng phước đức ấy cũng vô lượng.

Rồi Đức Thế Tôn tuân tự nói các pháp bố thí, trì giới, sanh thiên. Ngài quả trách dục là tai hại, là ô uế;¹⁷⁵ khen ngợi ích lợi thiết thực của sự xuất ly, và giải thoát. Đức Phật vì Đại thần nói các pháp này rồi, ngay nơi chỗ ngồi, vị Đại thần đoạn trừ các trần cấu, đặng sự trong sạch của con mắt pháp, thấy pháp, đắc pháp, ở trong chánh pháp mà được tăng thượng quả¹⁷⁶. Ông bạch Phật:

- Từ nay về sau con xin quy y Phật, Pháp, Tăng. Xin nhận con làm người Ưu-bà-tắc; trọn đời không sát sinh, cho đến không uống rượu.

Sau bữa ăn, Đức Phật vì nhân duyên này tập hợp các Tăng Tỳ-kheo. Phật biết mà vẫn hỏi các Tỳ-kheo:

- Sáng sớm hôm nay các ông ăn cháo đặc của người khác rồi, sau

175. Hán: Thượng hữu lậu 上有漏. Cf. Pali: Kāmāna ādīnava okāra sakilesa, sự tai hại, thấp hèn và ô nhiễm của các dục

176. Tăng thượng quả 增上果; chỉ quả Thánh. Đây chỉ quả Tu-đà-hoàn. Chính xác, nên hiểu: ở trong Chánh pháp mà đạt được sự vô úy.

đó mới thọ thực do vị Đại thần dâng cúng phải không?

Đáp:

- Kính bạch Đức Thế Tôn, thật như vậy.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn mới dùng vô số phương tiện, quở trách các Tỳ-kheo:

- Việc các ông làm là sai quấy, chẳng phải oai nghi, chẳng phải pháp Sa-môn, chẳng phải tịnh hạnh, chẳng phải hạnh tùy thuận, làm điều không nên làm. Các người ngu si, sao lại ăn cháo đặc trước rồi mới nhận sự cúng dường? Không được, đã nhận lời thỉnh trước mà còn ăn cháo đặc¹⁷⁷. Cháo đặc là cháo lấy cọng cỏ kẻ ngang qua mà nó không hiệp lại. Cháo như vậy không được ăn, nếu ăn thì trị như pháp.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn từ nước A-na-tần-đầu du hành trong nhân gian cùng với chúng Tỳ-kheo một ngàn hai trăm năm mươi vị. Bấy giờ trong nước gặp lúc lúa thóc khan hiếm, khát thực khó được. Người người có sắc diện đói. Nhưng lại có năm trăm hành khát thường đi sau Đức Thế Tôn.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn tuần tự du hành trong nước Ma-kiệt-đà, trở về thành La-duyệt. Trên đường đi Đức Phật và chúng Tăng nhận được nhiều sự cúng dường. Trong thành La-duyệt có một vị nhạc sư tên tâm nông cạn, thấy Đức Phật và Tăng Tỳ-kheo nhận được nhiều sự cúng dường liền nghĩ: Đây không phải là thửa ruộng ít phước. Trong khi lúa gạo khan hiếm thế này mà Phật và Tăng Tỳ-kheo nhận được quá nhiều phẩm vật cúng dường. Hôm nay ta hãy dùng vật sở hữu trong một năm, sắm sửa các đồ ăn thức uống béo bổ để cúng dường Phật và Tăng Tỳ-kheo, riêng mỗi vị một tô thịt. Nghĩ xong liền đến trong Tăng-già-lam bạch với các Tỳ-kheo:

- Sảng mai tôi xin được cúng dường một bữa ăn.

Rồi trong đêm đó, ông sắm sửa mọi thức ăn ngon bổ xong, sáng ngày nhạc sư đến báo các ngài đã đúng giờ ăn. Bấy giờ, trong thành La-duyệt nhằm ngày tiết hội, các cư sĩ tranh nhau đem cơm, bánh bột,¹⁷⁸ cơm khô, cá và thịt đến trong Tăng-già-lam để dâng cúng các Tỳ-kheo.

Các Tỳ-kheo nhận được thức ăn và ăn, xong sau đó mới đến thọ thỉnh nơi nhà nhạc sư. Bấy giờ nhạc sư đích thân tiếp các đồ ăn thức uống để cúng dường. Các Tỳ-kheo nói:

- Thôi, thôi, cư sĩ đừng sốt nhiều thức ăn quá!”

Vị nhạc sư nói:

177. Trù chúc 稠粥; trên nói là nùng chúc 濃粥.

178. Hán: Xiếu 麩, mạch yến mài nát vụn (Khang hy). Hoặc đọc là khứu 糲, lương khô (Thiền Chử).

- Tôi tích lũy vật sở hữu một năm, cố tâm vì Tăng Tỳ-kheo sắm sửa những thức ăn ngon bổ để dâng cúng mỗi vị một tô thịt. Xin quý vị đừng nghĩ rằng tín tâm của tôi mỏng, sợ sanh lòng bất tín mà không ăn nhiều. Xin các ngài cứ thật tình thọ dụng. Tôi có lòng tin ưa thật sự.

Các Tỳ-kheo trả lời vị nhạc sư:

- Chúng tôi không phải nghĩ như vậy nên không ăn nhiều. Mà vì vừa rồi chúng tôi đã nhận thức ăn của các người trong thành Vương-xá, cho nên bây giờ chỉ ăn ít thôi. Ngoài ra không có ý gì. Ông chớ nghi ngại như vậy. Khi vị nhạc sư tín tâm mỏng nghe những lời như vậy, liền sanh cơ hiểm: “Sao, tôi dùng tất cả những vật sở hữu trong một năm, một lòng vì chúng Tăng sắm sửa các thức ăn ngon bổ cúng dường mỗi vị một tô thịt, mà các Tỳ-kheo lại đi nhận cơm, bánh bột, cơm khô, thịt và cá của người khác trước khi đến thọ thức ăn của tôi?” Vì vậy vị nhạc sư hờn giận, liền dọn cất hết các thức ăn béo bổ, chỉ để lại cơm canh mà thôi.

Sau đó, vị nhạc sư đi đến chỗ Đức Thế Tôn, đánh lễ dưới chân Phật, rồi ngồi qua một bên. Sau khi ngồi xong, liền thưa hỏi Đức Phật:

- Vừa rồi con thiết trai cúng dường, phước nhiều hay tội nhiều?

Đức Phật bảo:

- Sự dâng cúng của ông vừa rồi là nhân lành sẽ được sanh thiên. Các Tỳ-kheo dù chỉ nhận một vắt cơm đi nữa, thì phước đức cũng đã là vô lượng, huống là ông dâng cúng như vậy, phước này không thể lường được.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn vì nhạc sư nói diệu pháp: Bồ thí, trì giới, sanh thiên. Đức Phật chỉ trích dục là tai hại, là ô uế. Nhạc sư nghe Phật nói pháp rồi liền từ chỗ ngồi các trần cấu đều hết sạch, đặng sự trong sạch của con mắt pháp, thấy pháp, đắc pháp, ở trong chánh pháp đặng quả tăng thượng, liền bạch Đức Phật:

- Từ nay về sau con nguyện được làm người Ưu-bà-tắc, trọn đời không sát sinh cho đến không uống rượu.

Bấy giờ, Đức Phật vì nhân duyên này tập hợp các Tăng Tỳ-kheo.

Đức Phật biết mà vẫn hỏi các Tỳ-kheo:

- Có thật các ông nhận và ăn năm loại thức ăn¹⁷⁹ của người khác rồi sau mới thọ sự thỉnh mời của người đã thỉnh trước hay không?

Các Tỳ-kheo thưa:

- Kính bạch Đức Thế Tôn, có thật như vậy.

Đức Thế Tôn dùng vô số phương tiện quở trách các Tỳ-kheo:

179. Năm loại thức ăn: Xem định nghĩa đoạn sau; xem cht.182; cf. xem Ba-dật-đề >5.

- Việc các ông làm là sai quấy, chẳng phải oai nghi, chẳng phải pháp Sa-môn, chẳng phải tịnh hạnh, chẳng phải hạnh tùy thuận, làm điều không nên làm. Các người ngu si, sao lại thọ năm loại thức ăn của người khác rồi sau mới đến thọ thỉnh của người đã thỉnh trước?

Đức Thế Tôn dùng vô số phương tiện quở trách các Tỳ-kheo rồi, bảo các Tỳ-kheo:

- Không nên nhận năm loại ăn của người khác mà ăn, rồi sau mới đến nhận lời mời của người thỉnh trước. Từ nay về sau Ta vì các Tỳ-kheo kiết giới, gồm mười cú nghĩa, cho đến câu chánh pháp tồn tại lâu dài.

Muốn nói giới nên nói như vậy:

Tỳ-kheo nào, ăn nhiều lần, Ba-dật-đề.

Thế Tôn vì Tỳ-kheo kiết giới như vậy. Bấy giờ, có Tỳ-kheo bệnh, nơi mời thọ thực không có thức ăn cho người bệnh, không có thuốc cho căn bệnh. Hoặc có thức ăn thích hợp đối với bệnh, có thứ thuốc đúng căn bệnh, nhưng các Tỳ-kheo e sợ không dám dùng, sợ phạm tội ăn nhiều lần. Các Tỳ-kheo đem nhân duyên này bạch lên Phật. Đức Phật dạy:

- Từ nay về sau cho phép các Tỳ-kheo bệnh ăn nhiều lần. Từ nay nên nói giới như vậy:

Tỳ-kheo nào, ăn nhiều lần, trừ trường hợp đặc biệt, Ba-dật-đề.

Trường hợp đặc biệt là khi bị bệnh.

Thế Tôn vì Tỳ-kheo kiết giới như vậy. Bấy giờ có một cư sĩ thỉnh Phật và Tăng Tỳ-kheo thọ thực. Lại cũng có một cư sĩ khác cũng thỉnh Phật và Tăng Tỳ-kheo thiết trai cúng dường, và dâng y. Cư sĩ ấy đến trong Tăng-già-lam thưa với các Tỳ-kheo:

- Tôi muốn thỉnh Phật và Tăng Tỳ-kheo cúng dường thức ăn.

Tỳ-kheo trả lời:

- Chúng tôi đã nhận lời mời của cư sĩ khác rồi!

Cư sĩ thưa:

- Bạch Đại đức, tôi muốn dâng cúng thức ăn và y. Cúi xin chúng Tăng nhận sự mời thỉnh của tôi.

Bấy giờ, các Tỳ-kheo e sợ, liền đến bạch lên Đức Thế Tôn. Đức Thế Tôn dạy:

- Từ nay về sau cho phép các Tỳ-kheo, trường hợp có người dâng cúng y thì được phép lần lượt ăn.

Từ nay nên nói giới như vậy:

Tỳ-kheo nào, ăn nhiều lần, trừ trường hợp đặc biệt, Ba-dật-đề.

Trường hợp đặc biệt là khi bị bệnh, khi thí y. Đó gọi là trường hợp đặc biệt.

B. GIỚI TƯỚNG

Tỳ-kheo: Nghĩa như trên.

Ăn nhiều lần¹⁸⁰: được mời ăn. Mời có hai cách: Thỉnh theo thứ tự của Tăng, và thỉnh riêng.

Thức ăn: Cơm, lương khô, cơm khô, cá và thịt¹⁸¹. Bệnh: Không thể ngày ăn một bữa mà đủ no được.

Thí y: Tự tứ rồi, không thọ y Ca-thi-na là một tháng, có thọ y Ca-thi-na thì năm tháng.

Nếu có nhiều chỗ mời thọ thực và dâng y, như hôm nay nhận được nhiều chỗ thỉnh, thì mình nên nhận một chỗ, còn các chỗ kia mình nhường lại cho các vị khác. Nói như thế này để nhường: Thừa trưởng lão, lẽ ra tôi phải đến đó nhưng xin cúng dường cho ngài.

Nếu Tỳ-kheo không xả chỗ mời trước mà nhận chỗ mời sau thì mỗi một miếng ăn phạm một Ba-dật-đề. Không xả chỗ mời sau mà nhận chỗ thỉnh trước thì mỗi một miếng ăn phạm một Đột-kiết-la.

Tỳ-kheo-ni, Đột-kiết-la. Thức-xoa-ma-na, Sa-di, Sa-di ni cũng Đột-kiết-la. Đó gọi là phạm.

Sự không phạm: Khi bệnh, khi thí y. Nếu trong một ngày mà có nhiều chỗ thỉnh, mình chỉ nhận một chỗ, còn các nơi khác nhường lại cho các vị khác; hoặc thỉnh chẳng phải dùng thức ăn, hoặc ăn không đủ, hoặc không thỉnh ăn, hoặc ăn xong lại nhận được thức ăn, hoặc một chỗ gồm cả bữa ăn trước và bữa ăn sau thì không phạm.

Người không phạm: Phạm lần đầu tiên khi chưa chế giới; si cuồng, loạn tâm, thống não, bức bách¹⁸².